

Kérdőjel

Buka Zoltán

Egy elegáns mozdulattal kinyitottam a matekfüzetet, de szinte ugyanazzal a lendülettel vissza is csuktam. Óvatosan, félve inkább egy üres A4-es lapot raktam magam elé padra, majd a táskából tollat vettem elő, szétszedtem, ellenőriztem benne a betétet, aztán összecsavartam és letettem párhuzamosan a fehérlő papírlap mellé.

Készen állok, itt az idő alkotni, itt az idő az önkifejezésre! Valami nagyon fontos dologról kellene írni, valami szépről, valami példátlanról. Az sem mindegy ugyebár, hogy miképp fogalmazom meg, egyedinek kell lennie és korszakalkotónak. Miközben ezen tűnődtem, felvettem a tollat és furcsa, amorf ábrákat rajzoltam az addig makulátlan lap jobb felső sarkába.

Amikor feleszméltem, és rájöttem, hogy összefirkáltam ezt a jövő számára irodalomtörténeti és filológiai szempontból fontos kordokumentumot, heves és ösztönös

mozdulatokkal elkezdtem besatírozni a firkákat, még inkább súlyosbítva ezzel a helyzetet.

Az idő – jó szokásához híven – mindeközben egyre csak múlt. Megpróbáltam gondolatban hangszigetelő falakat építeni magam köré, kizárni a tanár és a körülöttem ülők egyhangúan mormogó szavait, de ez nem igazán sikerült. Becsuktam a szemem. Az így keletkezett sötétségben régről elraktározott jeleneteket vetítettem le magam előtt, egy tökéletes beállításra, egy megfelelő gondolatra vadásztam...

...

„FÉLEK.” – írtam kisvártatva a papírra. Áthúztam. „FÁJ ÉS NAGYON FÉLEK”-re javítottam. Pár percig tündődtem rajta, hogy pontot, vagy felkiáltójelet tegyek a mondat végére. Kérdőjelet raktam.

És ekkor megszólalt a csengő.

